

LEMKOWYNA 2016

Výstřelem se dne 21.10.2016 v 24.00hod. se synem Jirkou a dalšími 342 účastníky vydávám vstříc 150 km s převýšením 6000m. Jedná se o ultratrail „LEMKOWYNA ULTRA TRAIL“, vedoucí z lázeňského městečka Krynica-Zdroj do Komancze polským pohořím Beskid Niski. Trail patří v Polsku k těm nejtěžším se 7 časovými branami, s limitem 35 hodin.

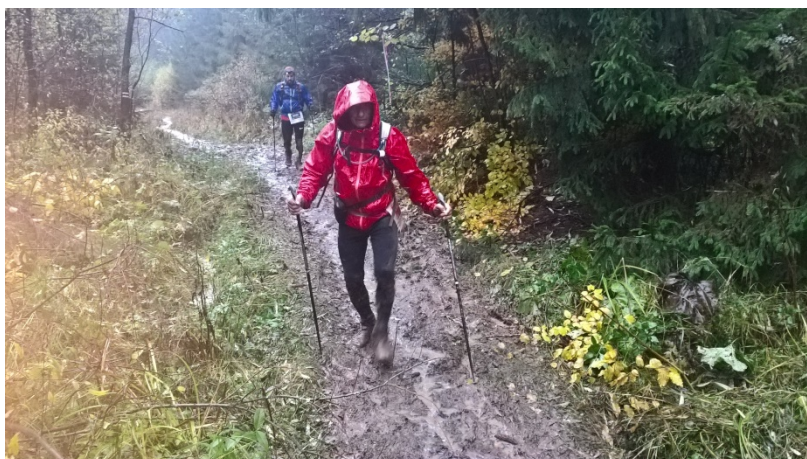

Běžíme ve středu startovního pole, rychlost nepřeháníme. Netušíme, co nás čeká a nemine, proto k závodu přistupujeme obezřetně a zodpovědně. Ale to už stoupáme na nejvyšší vrchol trasy Huzary/864 m/. No, nic moc. Je znát, že tu vydatně popršelo. Všude jsou tu kaluže, ale i dost bláta. Při výstupu nám to podkluzuje, při seběhu však kloužeme jako na lyžích a když vyběhneme z lesa na louku, pastvinu, nestačíme se divit. Pohybujeme se na podmáčené pastvině po kotníky ve vodě. Další překvapení však nenechá na sebe dlouho čekat. Přicházíme k potoku a my musíme brodem na jeho druhý břeh. Ach jo, voda mně sahá do půlky lýtek a brod je cca 6 metrů dlouhý. Není co chválit, nemám slov. Po pár metrech následuje další a po několika desítkách metrech v pořadí 3. brod. Tak to mě dostalo...nemám sílu už ani nadávat. A to jsme teprve na cca 11. kilometru.

Ted' se už nedivím, že tento trail patří v Polsku k těm nejtěžším a jen pro otrlé účastníky. Ale nic, jdeme s Jirkou dál. Sice operovaný palec po Halluxu necítím, je jak mrkva nehybný, jizva bolí. Snad to rozejdu. Je mi však zima, rozbíhám se a valím za Jirkou. Už neřeším bláto, vodu, jdu přímo. Jirka mně však poodběhne, docvaknu se na skupinku Poláků, s kterými ženu ke kontrole Ropki Siwejka. Zvoní mně telefon, mám ho však v batohu a než se k němu dostanu, přestane zvonit. Volal Jirka, volám mu okamžitě zpět, ale bohužel, je nedostupný. Kde vůbec je? Jsem už na kontrolním stanovišti a on tu není. Že by pokračoval sám, beze mne, tomu nechci věřit. Jsem už na odchodu, když konečně Jirka volá, že právě dorazil na kontrolu. Ach, jak se mi ulevilo. Vidět ho ve tmě není, ale slyším ho jak „slušně“ nadává. Čekal na mě u stodoly za posledním brodem, kde jsme nezřejmě minuli. Hold, stane se.

Rychle na toto nedorozumění oba dva zapomínáme a valíme vstříc další kontrole. Je až na 48. kilometru v Bartne. Makáme, chceme být v Bartne alespoň o 2 hodiny dříve před stanoveným limitem 11.00 hodin. Docela se nám daří. Absolvujeme tento 28.kilometrový úsek s osmistovkami a sedmistovkami s prudkými výstupy a sešupy, s blátem po kotníky „jako tako“. Sotva se rozední, začíná pršet. Ten nahoře, ten nám zatápí. Leje jako z konve. Bláta přibývá, vody na loukách je ještě víc. V důsledku deště jsou seběhy náročnější, fest to klouže. Takže není nouze o pády.

Ale vše zvládáme a do Bartne dorážíme v 09.53 hod. Moc se nezdržujeme, rychle se občerstvujeme. Nezapomínáme ochutnat typickou polskou rajčatovou polévku, Jirka si ještě bere na cestu medvídky Haribo a vyrážíme.

Další čipová kontrola je až na Chyrawě, vzdálené od Bartne 33 km. Pokračujeme stále po červené po trase „GLOWNY SZLAK BESKIDZKI“ vedoucí až do Komancze. Čeká nás nejtěžší úsek z celé trasy s největším převýšením a klesáním. Stále prší, ten nahoře nám to moc neusnadňuje. Bláto a voda je všude.

Začínám věřit jednomu Polákovi, který mně řekl, že bláto a voda bude od startu až do cíle, že mně garantuje, že na tento trail jen tak nezapomenu. A vypadá to, že opravdu nezapomenu. Jeho slova si vybavuji, když se vracíme zpět na trasu. Přešli jsme odbočení do úvozu. Jsem vzteklý, naštvaný sám na sebe, protože se honíme a pak svou blbostí a nepozorností ztratíme 45 minut. Co naděláme, nic. Ještě, že přestalo pršet. Přeci jen se nad námi ten nahoře slitoval a nenechal nás už víc trpět. Ale já v tom úvozu trpím. Bláto, voda, to už se stalo klasikou, ale přidává se k tomu listí, kameny, větve a křoviny. A když už se vyhrabu z úvozu, vlítneme na podmáčenou pastvinu s potokem a brodem. Brody jsem už přestal počítat a potoky raději nepřeskakuji, nechci uklouznout a celý se vykoupat. Stačí, když koupu nožičky. Najednou Jirka křikne: „Tati, mákni, vystoupáme na tento kopec a pak už jen seběh a jsme na Chyrawě“. Tak to je paráda, to je příjemná zpráva.

Sbíháme k Chyrawě, je slyšet rachot z tohoto lyžařského centra. Vidím i naše servismanky – dceru Ivu s ženou. Tak, to je moc příjemné. Běží s námi na čip. Vládne dobrá nálada, máme cca dvě hodiny fora do stanoveného limitu. Tento úsek i s blouděním jsme zvládli za 7 hodin 22 minut. To mě nakopává, seperu těstoviny, naše servismanky mně nutí pít čaj, kafe.

Začíná se stmívat, musíme jít... Hned od čipu stoupáme, na kopci už zapínáme čelovku. Načali jsme tak druhou noc. Běžet se moc nedá, tak alespoň cupítáme. Bláta přibývá, při klesání to ale dost klouže. O pády tak není nouze. Není co chválit, ale hanět to nemohu. Prostě musíme se s tím poprat. Po překonání potoka, asi tak na 90. kilometru si s chutí odfouknu, uvolní se mi horní zubní náhrada, která mně vzápětí vylétne do bláta. Snažím se ji s Jirkou najít, pomáhají nám i Poláci, ale v tom řídkém blátě je to marné. Po dvaceti minutách marného snažení a snahu najít

„zuby“, to vzdáváme. To je velmi nepříjemná situace. Potřebuji něco málo sníst, ale nejde mi to. Energ. tyčku prostě nedám. A tak jsem na hroznovém cukru a pepsicole. Zachraňuje mě na kontrole v Iwonicz Zdroj dcera. Nutí mě sníst piškoty a koblihovou buchtu, kterou zapíjím horkým čajem. Na cestu od pořadatelů dostávám čokoládu. Jirka se už ale rozbíhá, ztratili jsme hodinu, nesmíme už víc.

Nabuzení to rveme, Jirka mě popohání. Bláto a voda mě už netrápí, spíše řeším, kde brát energii, abych to urval. Tempo však nepřeháním, kopce však tu nejsou příliš vysoké, ale mají zato prudké klesání a to bláto z nich dělá sjezdovku. Je to však pro mě vyčerpávající. Zkousím zmocť kousek energ. tyčky, doplnit tak energii. Pít si беру od Jirky přímo z láhve. Zároveň mě nutí zrychlit, ale moc mně to už nejde. Začínám toho mít dost. Náladu mě dodá situace, kdy z terénu se dostanu na asfaltku. Seperu Mg s hroznovým cukrem, což mě trochu nakopne. Dokážu běžet, nemusím se soustředit na terén, jen to musím rvát. Čipová kontrola je na Pulawy Gorne, ale po asfaltce je to cca 5 km stále do kopce. V půlce však přecházím v chůzi, nemám sílu dál běžet. Nemohu se dočkat, těším se, že se na kontrole pořádně napiji a že ženský pro mě něco vymyslí k jídlu. Zrychlují, chci tam být co nejdříve. Konečně vidím restauraci, čip a vyhlížejí naše serismanky. Pípám v 04.11 hod, což je 40 minut před

stanoveným limitem. Začínáme ztrácet z náskoku, proto rychlé občerstvení, nevnímám, co do sebe rvu a co piji, беру hůlky a razím za Jirkou. Od této chvíle je to boj nejen s blátem a vodou, ale začíná i boj s časem.

Stoupáme do nadmořské výšky 750 metrů, je to však stoupání zdlouhavé, táhlé, nepříjemné. Na vršku se ke všemu přidává i mlha. Snažíme se běžet po vršku, terén je tu zvrásněný, dává mně to do těla. Ty sedmistovky mně však berou sílu a cukr už mně nestačí. Začínám jít na rezervu. Konečně se rozednívá, to mně vždy dodá sílu a jistotu. To vše ale teď budu opravdu potřebovat. Dojíždí nás „Gopráci“, ptají se, jak jsme na tom, zda něco nepotřebujeme. Oznamují nám, že na poslední kontrolu to máme ta 2-3 km, což znamená, že máme na to 25 minut, abychom stihli v Przybyszowě do 8.00 hod kontrolu. To moc času není. Zrychlují, netuším však, že budu muset vystoupat na Wilcze Budy/759m/ a ještě vyšší Tokarniu/778m/. Bohužel, jsou to holé kopce s loukami, napité vodou, těžko se jde. Jirka mě hecuje, abych zrychlil. Je už na samém vršku, já tak 60 metrů pod ním. Najednou křikne: „Valím na kontrolu, máš na to 10 minut, je to odtud jen seběh, tak makej“. Trošku mě to zaskočilo. Co teď? Je to jen na mě, seberu veškeré zbytky síly a valím. Jsem konečně na vršku a valím, co jen to jde dolů ke kontrole. Iva mně jde naproti a křičí: „Tati, pojď, to dáš, jen nespadni, hodně to klouže“. Já vím jedno, musím co nejrychleji dolů, musím to stihnout, musím pokračovat do Komancze. A podařilo se. Sice o fous, ale jdu dál.

Gopráci se usmívají, pořadatelé také, zřejmě všichni čekají, jak já zareaguji, zda to vzdám a nebo budu pokračovat. Zbývá mně totiž pouhých 14 km do cíle a mám na to 2 hodiny a 45 minut. Iva mně vnutí trochu čaje a kafe, na cestu si беру čokoládu. Jsem zklamaný, že mně žena nevěří, že bych to mohl v limitu dát. Proto Jirku ukecala a poslala ho na trať. Na nic už nečekám a ženu na poslední kilometry. Z mapy si pamatuji, že musím nejdříve vystoupat na Spalou Goru/682m/ a pak už to jde pod kopec až do Komancze. Beru si cukr s Mg a svižně se snažím kopec vyjít. Kopec je však táhlý, dlouhý s rozbahněnou a rozrytou cestou od traktoru, svážející dřevo. Docela mně to jde, nesleduji čas, jen se nutím jít, když to jde, tak popobíhám. Dostávám se z lesa na podmáčenou pastvinu, dojíždějí mě Gopráci. Křičí na mě „bravo“. Dorazím na horizont pastviny a Gopráci jsou tu znovu a s nimi mladá žena/zřejmě pořadatelka-má jejich mikinu/, která se mně nabídla, že poběží se mnou do cíle. Samozřejmě toto neodmítám. Je to prý 6 km do cíle a do limitu to stihneme. A tak běžíme. Mně už to moc nejde, ale dáma je trpělivá a vždy na mě čeká. Sil rapidně ubývá, jazyk se mi lepí na patro, něco málo bych snědl, ale já musím dolů, do cíle. Říkám si, Tondo, zatni zuby, musíš to vydržet, musíš to dát, přeci si sem nejel 500 km, abys skončil před branou, to nemůžeš. To už jsme z lesa na úzké asfaltce a dál po ní běžíme k hlavní silnici do Komancze. Na křižovatce je cedule, oznamující, že do cíle je to jen 1350 m.

To je báječné, ale já už toho mám ale opravdu dost. Běžím, jdu a po chvilce zase běžím, jdu...až k další křižovatce s cedulí 350 m do cíle.

Tu se vyloupila lva, fotí a povzbuzuje. Už jen, Tondo, 300 m, možná méně. Vidím i ženu, bránu s čipem. Naposledy proběhnu blátem a jsem na metě pod obloukem. Utahaný, vyždímaný, špinavý, ale šťastný. Dal jsem to!!!

Můj čas v cíli 35h 6m 47s

Jirkův čas, který šel od poslední kontroly sám: 34h 20m 14s

Více fotek, které zachycující náročnost trasy zde: <http://www.hejahejtrail.cz/DetailFotogalerie/31>

Odkaz na měření Jirky: <https://connect.garmin.com/modern/activity/1418225686>

Fotky Jirky, který doběhl cca necelou hodinu přede mnou.

